

имали свои водачи и боляри, които съ разрешение на Византия пазѣли Дунава и областъта. Такива боляри били Всеславъ и Саша, които държали крепостъта Мачинъ и отъ нея цѣла Северна Добруджа.

3. За освобождение на България отъ византийско иго взела участие и Добруджа. Нейното българско население съ своитѣ боляри се отказало отъ Византия и се присъединило къмъ братя Асеновци.

4. Презъ византийското иго въ Добруджа заедно и размѣсено съ българитѣ останали и чужденци да живѣятъ. Такива били гърцитѣ, които държали въ рѣцетѣ търговията въ всички Черноморски и Дунавски пристанищни градове. Земята, обаче, около градоветѣ винаги била обработвана отъ българитѣ. За това свидетелствуватъ много пѣтници.

5. Въ второто българско царство царъ Иванъ Асенъ II издалъ заповѣдъ къмъ търговци отъ гр. Дубровникъ, че тѣ сж свободни да пѣтуватъ свободно по търговия изъ всички български земи, изрично споменува и Добруджа подъ име „Карвунска земя“.

6. Когато татаритѣ нападали на България (1241—1280 г.), добруджанскитѣ българи сами се пазѣли. Отъ Бесарабия навлизали цѣли татарски орди за плячка въ Добруджа. Българскиятъ царъ Константинъ Тихъ билъ боленъ, па билъ и въ постоянна война съ византийци, та не можалъ да помогне на добруджанци. Тогава тѣ повикали единъ храбъръ пастиръ, на име Ивайло, който имъ станалъ войвода, събралъ силна войска и прогонилъ татаритѣ. Отъ благодарностъ добруджанскитѣ опълченци го избрали за царъ и дълго време нанасяли поражения на татари и гърци подъ Ивайлова команда.

7. Поради царскитѣ раздори въ Търново въ 1346 г. управникътъ на Добруджа, на име Баликъ, билъ нѣщо недоволенъ, та отдѣлилъ областъта отъ Търновското царство, като я прогласилъ за самоуправна. Неговиятъ братъ Добротичъ миналъ на страната на гърцитѣ и